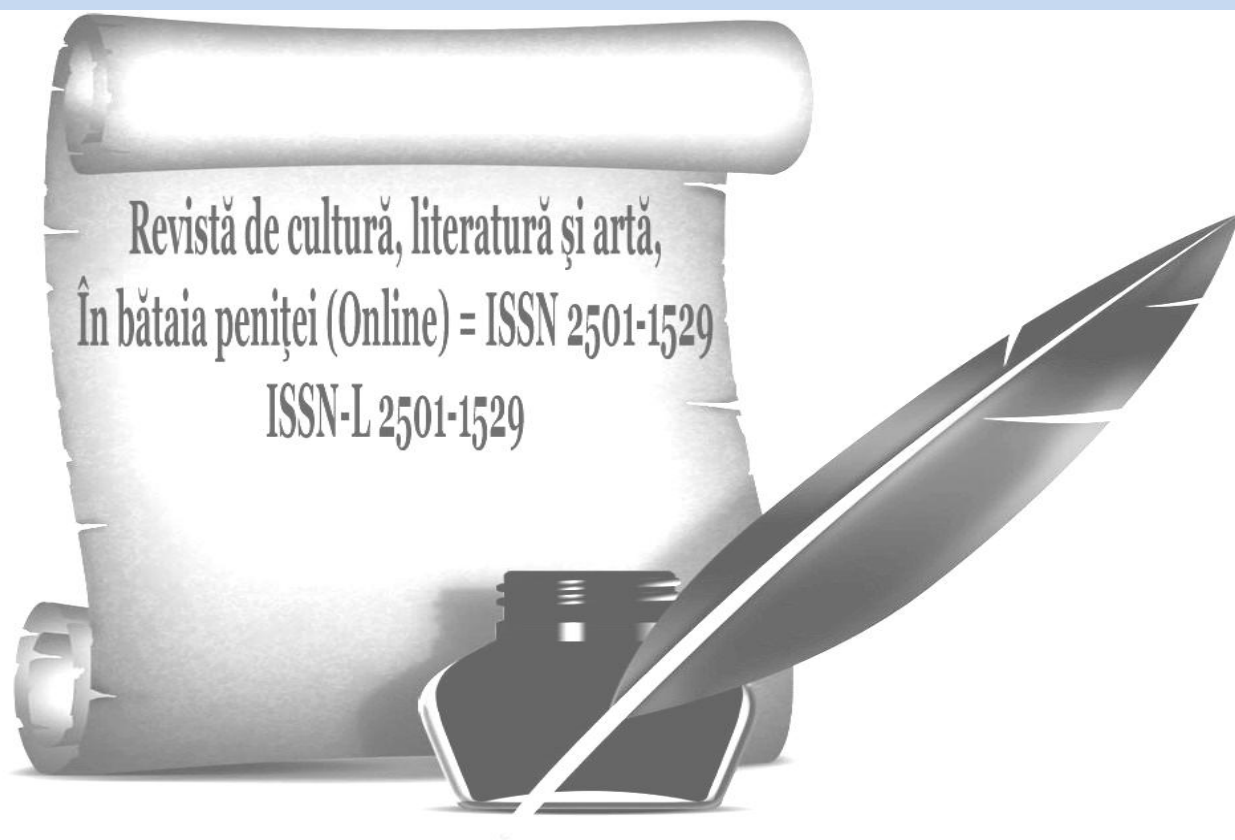

În bătaia peniței

Revistă de cultură, literatură și artă,
În bătaia peniței (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul IV, Nr. 4 (17) / 2019 (OCTOMBRIE – NOIEMBRIE - DECEMBRIE)

*Colectivul redacțional „În bătaia peniței”
vă urează Sărbători luminoase și
Un An Nou cu sănătate și bucurii!
La mulți ani!*

În bătaia penitei

Revistă de cultură, literatură și artă,
În bătaia penitei (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Fondată la Caransebeș, în ianuarie 2016,
de Ana-Cristina POPESCU în colaborare cu
Adrian POPESCU,
Ion TURNEA și Simona Petronela MÎȚU.

-apare trimestrial-

**Nr. 5 (18) / 2020 va apărea în luna MARTIE /
(ÎN IANUARIE VA VEDEA LUMINA TIPARULUI
ANTOLOGIA „GÂNDURI IMORTALIZATE ÎN BĂTAIA PENITEI“
cu selecții din revistele on-line apărute pe parcursul anului 2019)**

Colectivul redacțional:

Redactor-șef: Ana-Cristina POPESCU

Redactori:

Melania Rusu CARAGIOIU
Adrian POPESCU
Ion TURNEA

Redactori asociați:

Radu Botiș
Adrian CRÂNGANU
Mariana STRUNGĂ

Secretar de redacție:

Simona Petronela MÎȚU

Colaboratori:

Valentin BUSUIOC
Antuza Valentina DÂRLEA
Romulus FRÎNCU
Ana GHIAUR
Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL
Maria IEVA
Andrada Brîndușa KESZEG
Mario Marco MIHĂILĂ
Lucia Elena POPA
Manuela DĂNESCU PROCOIAN
Simona Gabriela ȚÎRU
Andrușa R. VĂTUIU

Tehnoredactare: Ana-Cristina POPESCU

Responsabilitatea privind conținutul
materialelor publicate în revista „În bătaia
penitei“ aparține strict autorului care
semnează textul.

Materialele se pot trimite la adresele:

inbataiapenitei@yahoo.ro

Elzumina@yahoo.com

Adresa redacției:

str. 1 Decembrie, bl. 4, sc. A, ap. 18, loc.

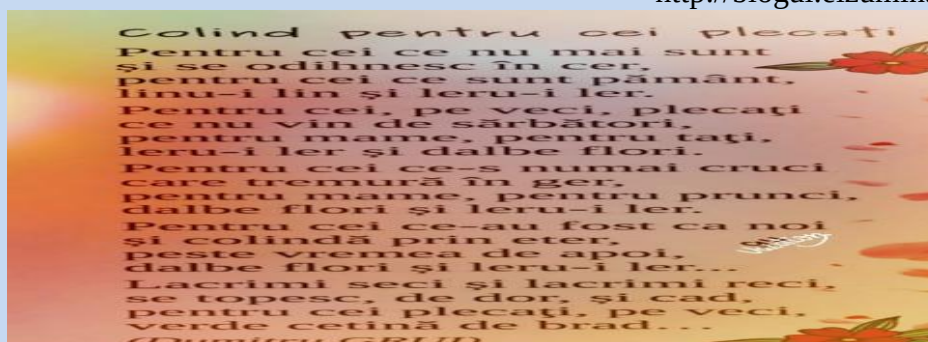
Caransebeș, cod. 325400,

jud. Caraș Severin, România.

Tel. 0766293724, 0736942924

www.inbataiapenitei.elzumina.ro

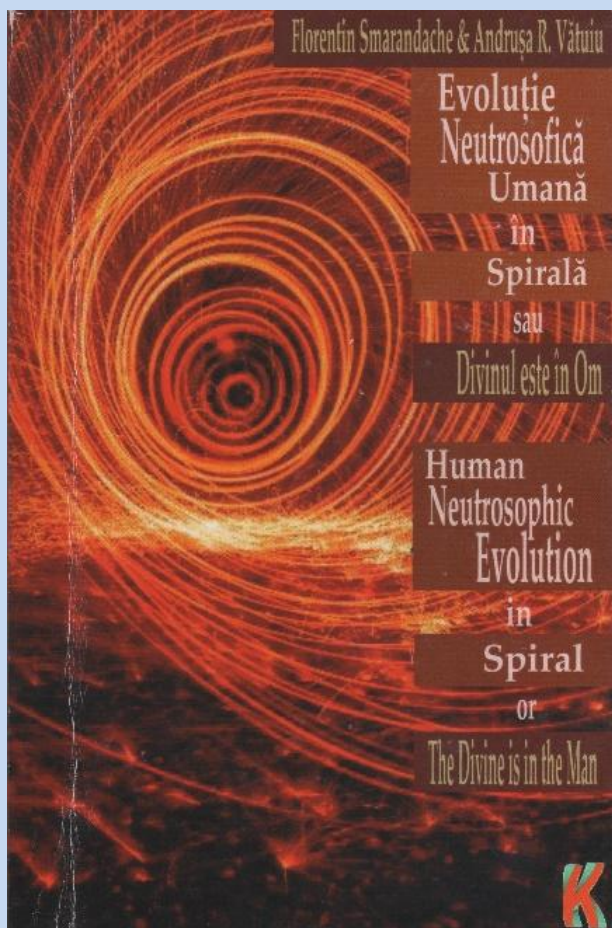
<http://blogul.elzumina.ro/>

Cronică literară

Evoluție Neutrosofică în Spirală în viziunea prof. univ. dr. Florentin Smarandache și a scriitorului și jurnalistului Andrușa R. Vătuui

de Ion Nălbitoru (scriitor)

Volumul „Evoluție Neutrosofică Umană în Spirală sau Divinul este în Om” (Human Neutrosophic Evolution in Spiral or The Divine is the Man), autori: **Florentin Smarandache și Andrușa R. Vătuui**, este bilingv (româno-englez) și este structurat în două părți, prima în română și a doua în engleză, fiecare având șase capitole: Miracolul biologiei, Căutări în negura timpurilor, Căutând viața extraterestră, De la Leonardo da Vinci a pornit totul, Conexiunea biologiei cu alte științe, Tezaurul umanității.

Termenul de „Neutrosofie” a fost introdus de domnul Florentin Smarandache în 1995.

Lucrarea de față este un studiu științific pe care domnul Andrușa Vătuui îl prezintă pe înțelesul cititorilor și încearcă să aducă lumină și răspunsuri la multe întrebări neelucidate despre existența omenirii.

Autorii, profesor universitar doctor Florentin Smarandache de la Universitatea New Mexico din SUA și domnul Andrușa R. Vătuui, scriitor și jurnalist din Orșova, pornesc în textul de față din adâncurile omenirii, ale originii omului și evoluției sale, aducând ca dovezi în ipotezele domniilor lor studiile oamenilor de știință, descoperiri

arheologice, documentații istorico-științifice precum și religioase. Dânșii le interpretează, din punct de vedere științific, și le transpun într-o lumină mai clară pentru înțelegerea și accesul la aceste informații al celor interesați.

Un rol important în studiul și „*explicarea mecanismelor vii, animale și vegetale*” pe Terra o are „*Biologia*” ca „*știință a organismelor vii*”.

Multe întrebări, uneori cu răspunsuri confuze, au fost puse despre „când” și „cum” a apărut viața pe Pământ. În acest sens s-au format două opinii: „*una se referă la evoluția speciilor prin modificarea unor caracteristici impuse de influența mediului și de adaptare la acesta, iar a doua se referă la apariția vieții prin creație*”.

Prima teorie „*evoluționistă a fost a lui Darwin*”, iar la capătul opus teologia care „*susține teoria creației divine*”.

Cei doi autori iau în studiul lor ambele ipoteze.

Domnul profesor universitar doctor Florentin Smarandache „*a generalizat Teoria Evoluționistă a lui Darwin la Teoria Neutrosofică a Evoluției, care cuprinde Grade de Evoluție / Indeterminare / Involuție*”. Fiecare dintre acestea trei, evoluție, indeterminare și involuție, având „un grad” de

În bătaia penitei

adevăr, indeterminare sau neadevăr. Și, după o scurtă demonstrație științifică, se ajunge la concluzia că „Adaptarea la un nou mediu înconjurător înseamnă dezadaptarea la mediul înconjurător anterior. Evoluție într-o direcție înseamnă involuție într-o altă direcție”.

Pe baza acestor considerente (și al multora altele) ia naștere „**Teoria Neutrosofică a Evoluției, Involuției și Indeterminării**”.

În carte, domnul Andrușa Vătuiu vine cu câteva exemple concludente de evoluție, indeterminare și involuție.

Înțelegem că procesele și fenomenele se repetă, adică este un ciclu, dar ca o spirală (De exemplu: economia crește, descrește, stagnează și apoi acest ciclu se repetă. Sau imperiile au trei perioade semnificative: se măresc, stagnează și descesc chiar până dispar, iar în locul lor se nasc altele)

Cei doi autori abordează în continuare cele două laturi, cea științifică și cea religioasă, despre planeta noastră.

Ca urmare a măsurărilor radiometrice „*Pământul s-a format în urmă cu peste 4,5 miliarde de ani, iar viața a apărut mai întâi în oceane, aproximativ cu 4,1 miliarde de ani în urmă.*” Apoi Florentin Smarandache aduce în discuție studiile făcute în Arhipelagul Galapagos din Ecuador și Australia de Vest. Ne vorbește și despre Explozia Cambriană dar și de căderea unui asteroid care a dus la dispariția dinozaurilor.

Revenind la „celebra scriere < **Originea speciilor** >, geologul și biologul britanic Charles Darwin a lansat teoria evoluționistă, potrivit căreia toate speciile de forme de viață au evoluat din strămoși comuni prin selecție naturală”. Deci ni se clarifică o chestiune despre care mulți dintre noi eram induși în eroare și anume că Darwin ar fi afirmat în lucrarea sa că omul se trage din maimuță. Autorii lucrării de față ne confirmă că: „*Nu există niciun pasaj în celebra sa lucrare în care să pomenească despre om și despre originile sale.*” Doar la finalul lucrării sale Darwin spune: < *se va face lumină și asupra originii omului și a istoriei sale* >. În realitate Thomas Huxley „a scris prima lucrare elaborată în care vorbea despre asemănarea dintre om și maimuțele antropoide asiatice, dar, mai ales, cele africane” (1863)

Bineînțeles că teoria evoluționistă îi deranjează pe susținătorii religioși. „*Fundamentalištii creștini și evreii ultraortodocși critică descendența omului din primatele timpurii pe motiv că această teorie contrazice Cartea Genezei*”.

În prezenta lucrare „Evoluție Neutrosofică Umană în Spirală” este analizată și poziția religioasă, dar din păcate sunt multe neconcordanțe cu realitatea. Astfel, după Biblie omul a apărut în urmă cu 7500 de ani, dar în realitate „*primii umanoizi ar fi apărut în urmă cu câteva sute de mii de ani, chiar un milion și ceva.*” Iar în Geneză se vorbește despre întreaga Creație divină în doar șase zile, când în realitate este vorba de miliarde de ani. Și după părerea mea, Creația încă nu s-a terminat; dispar aștrii în univers, poate chiar sisteme solare, și apar alte stele și sisteme solare.

Totuși, dacă se merge pe linia Creației divine, autorii lucrării de față își pun două întrebări: „*divinitatea este un personaj singular sau reprezintă o anumită comunitate cu un grad ridicat de civilizație, capabilă să genereze viață și arhetipuri structurale? Să fie vorba de Sfânta Treime ca formă multiplă a divinului?*”

Se vorbește apoi despre zei, despre cultura și textele sumeriene, egiptene, chineze, mayașe etc.

„*Specialişti din domeniul paranormalului*” susțin că „*omul este o structură vie complexă, alcătuită din mai multe straturi sau corpuri, și anume: corp material (fizic sau somatic), corp energetic format la rândul său din mai multe straturi și spirit.*”

În zilele noastre știința a evoluat atât de mult încât „*omul este o entitate biologică vie alcătuită din mai multe corpuri situate în planuri diferite sau pe nivele vibraționale diferite*”.

Omul, pentru a intra în posesia adevărului despre el, dintotdeauna a fost obsedat de o serie de întrebări și pentru a afla răspunsuri, uneori subiective alteori obiective, a făcut „*căutări în negura timpurilor*” „*Ce este ființa umană? Care este rolul nostru în Univers? Care este originea speciei umane și care-i va fi evoluția în viitor? Suntem produsul unui accident cosmic, rezultatul unui act*

În bătaia penitei

de creație sau al unei evoluții de la simplu la complex? Viața este o treaptă în metamorfoza biologică, un ciclu perpetuum sau o etapă întâmplătoare?”

Cercetările arheologice au ajutat oamenii de știință să intre în posesia a noi „informații despre specia umană, despre geneza și evoluția ei”. Ei au coroborat „descoperirile arheologice” cu „legende, folclorul popoarelor, documente religioase”.

Dar revoluția tehnico-științifică a făcut posibilă datarea unor obiecte și schelete cu ajutorul carbonului.

Se vorbește în carte despre Atlantida dar și despre potopul biblic

În continuare ni se explică despre „elohim” și legătura acestora cu planeta explodată Phaeton. Nu este exclusă nici „ipoteza intervenției extraterestre.”

Autorii prezintă descoperirile unor arheologi renumiți dar și izvoare mayașe, concluziile unor oameni de știință japonezi, despre basoreliefuri, dinastii, scrieri antice, scrieri religioase etc.

Autorii fac referire și la „Cartea lui Enoh” și faptul că „Enoh la acea vreme a luat cunoștință despre legea atracției universale, alcătuirea universului, mișcarea de rotație și revoluție a corpurilor cerești...”

Dar „teoria evoluționistă a lui Darwin ” se clatină fiindcă omenirea „după o perioadă de înflorire, a cunoscut un regres teribil”.

Profesorul universitar doctor Florentin Smarandache „a demonstrat existența mai multor paradoxuri, inconsecvențe, contradicții și anomalii în teoria relativității. Astfel, **nu toate legile fizice sunt aceleași în toate cadrele de referință inerțiale**”. De asemenea, domnul Smarandache susține existența unor viteze mai mari ca viteza luminii, fapt demonstrat prin experimentul CERN.

În ultimul timp cercetătorii caută viața din „spațiul extraplanetar”. Dar în ce condiții și sub „ce formă poate exista?” Uneori facem greșeala și raportăm posibilitatea existenței vieții doar la condițiile terestre. În schimb ea, în sistemele planetare din spațiul cosmic, s-a format și evoluat în condiții diferite de ce ni se oferă pe pământ, au alt grad și alte forme de adaptabilitate.

Autorii acestui volum confirmă faptul că în galaxia noastră, Calea Lactee, sunt în jur de „400 de miliarde de stele asemănătoare soarelui nostru”, iar în univers ar fi vreo 200 de miliarde de galaxii.

Mulți astrobiologi susțin că ființele extraterestre ar putea să nu fie „după chipul și asemănarea noastră”. De asemenea, biochimistii acceptă că elementul carbon „este o componentă cheie a vieții de pe Pământ”, dar acest lucru nu se poate extrapola la întreg Universul. În opinia unora „și arsenicul ar putea susține viața”.

Lecturând această carte și găsind plauzibilă ideea că am putea fi creația unor extratereștri, adică dumnezeii noștri, care la rândul lor să aibă și ei creatorii lor, mi-a venit în minte o idee și anume că arhanghelii pot proveni din spațiul cosmic dintr-o civilizație foarte înaintată, iar acei heruvimi cu mulți ochi și serafimi cu multe aripi ar putea fi chiar acele nave spațiale cu care se deplasează. Chiar despre Sf. Ilie se spune că a fost ridicat la cer cu un car de foc! Nu cumva este vorba tot de o navă spațială extraterestră? Nu cumva și legendeze zeilor din Olimp au un dram de adevăr și aceia au fost extratereștri care au vizitat Terra? Mă rog, aceasta este doar o opinie proprie pe care mi-o asum, dar care poate fi totuși o ipoteză care ar putea fi luată în considerare pe viitor.

În continuare autorii ne informează despre recepționări radio din spațiul cosmic, despre observatoare și radiotelescoape, despre primele zboruri în spațiu și primii oameni care au pășit pe

În bătaia penitei

Lună, despre sateliții artificiali și telescopul spațial Hubble. Se preconizează și primul zbor cu echipaj uman spre planeta Marte.

Un capitol este dedicat pictorului, sculptorului, arhitectului, scriitorului și inginerului Leonardo da Vinci. Lecturând cartea veți afla cu surprindere despre ce este vorba. Studiile lui Leonardo da Vinci au dus la apariția noii științe, biomecanica. Și de aici de-a lungul timpului s-a dezvoltat biologia din care au derivat „*biofizica, biochimia, bioelectricitatea, biocomunicația*”.

Domnul Florentin Smarandache este omul de știință care l-a contrazis pe Einstein. Dacă Einstein susține în Teoria Relativității că spațiul și timpul sunt relative iar viteza maximă este a luminii, fizicianul și matematicianul Florentin Smarandache susține opusul, el considerând spațiul și timpul ca fiind absolute, dar și existența vitezelor mai mari ca viteza luminii, dezvoltând astfel Teoria Absolută a Relativității.

În cartea „**Viață, spațiu și timp în infinit**” domnul Andrușa Vătuțiu explică faptul că „*spațiul se deplasează pe spirala timpului, care, reunite, evoluează pe o altă spirală – spirala sistemului spațio-temporal*” și că „*Viitorul nu poate fi decât al evoluției neutrosofice spiralice*”. Și la finalul cărții autorii vin cu exemple concludente „*din zilele noastre de evoluție neutrosofică spiralică*”.

Așa cum afirmă și autorii „*Lucrarea de față se dorește a fi o pistă de lansare spre orizonturile cunoașterii, spre esența unor posibile adevăruri universale și bineînțeles spre esența devenirii noastre biologice și nu numai*”.

Autorii ajung la concluzia că „*în timp ce acumulăm noi date și informații care lămuresc aspecte necunoscute, avem surpriza să constatăm apariția altor necunoscute, care așteaptă și ele o rezolvare*”. Este un fel de linie a orizontului care cu cât te apropii de ea, aceasta se depărtează descoperind noi ținuturi.

În această alergare după noi descoperiri, în goana de a cunoaște cosmosul și a evada în el, omul uită că nu-și cunoaște îndeajuns planeta pe care trăiește și propria ființă.

Domnii Florentin Smarandache și Andrușa Vătuțiu stabilesc următoarea ipoteză „*corpul uman este tezaurul umanității, dar este un tezaur pe care trebuie să-l descoperim numai prin progres științific și tehnologic*” adică prin evoluție.

Volumul „**Evoluție Neutrosofică Umană în Spirală sau Divinul este în Om**” (Human Neutrosophic Evolution in Spiral or The Divine is the Man), autori: **Florentin Smarandache și Andrușa R. Vătuțiu**, este un studiu științific care elucidează multe întrebări pe care și le pune omenirea și trebuie lecturat cu interes și pasiune.

Poezie

VASILE DAN MARCHIȘ

PROGNOZĂ

Ninge haotic de parcă natura este
amanta unui singur anotimp,
dezgolită de iubire dorind
să-și acopere părțile intime
cu ce are mai repede la îndemână
fie și cu zăpadă...

Ninsoarea căzând prea abundentă
ca o bizară fantezie
vrând parcă a se situa prin asta
la rang de paradă...

Dar e o mascaradă
cum că nu se pot face
oameni în toată firea
doar din zăpadă...

Iarna își propagă ninsoarea
ca hibrid de datini și vicii
și drept amalgam de ritualuri și fantezii
dând peste cap complimentele
rugăciunile, canoanele și instinctele..

.În fața acestui fenomen înșelător
ca tinerețea florilor

și Tatăl Ceresc poartă o teamă:
de a nu-l lua minunile înaintea...

Of,iarnă,căiește-te să știm ce stimăm !

Of,iarnă,căiește-te să nu te îngânăm
ca păsările care se întrec una pe alta,migrând !

DE RESTUL SENTIMENTELOR

Când mă gândeam
ce mai am de făcut
la ceas de seară târzie
muza m-a interceptat astfel:
Dacă pentru sentimentele pe care
i le-ai creat lui Dumnezeu
n-ai cerut nimic material
cum ceri cu bani marfă din magazin
ci ai cerut ceva pentru suflet
Domnul a fost de acord cu cererea ta

ca să-ți ofere aceste poezii ...
Dar mi-a zis să te întreb
ce să-ți dea
de restul sentimentelor ?
Mai neobișnuită ca oricând
precum o foaie de hârtie goală
muza aștepta de la mine un răspuns
Atunci am grăit muzei:
Spune-i Tatălui Ceresc să-mi dea
de restul sentimentelor, viață !

FENOMEN BIZAR

Fără atribuții viabile și fără complimente
ca la un examen de corigență ratat
vântul troienind zăpezile,
tot mutându-le dintr-un loc în altul
ca un școlar nepregătit, bilele abacului,
la întâmplare,
una la stânga ,
două la dreapta,
neștiind nici în acest fel să socotească...
Acum vântul s-a oprit
din necunoștință de cauză
de parcă
momentan a uitat cum să spulbere zăpada...
Dar cum s-o spulbere...?
Fulg cu fulg...?
De unde atâta timp pentru
un fenomen bizar ca acesta
în capul primăverii ...?
La kilogram...?
Cu ce matematică știe ,
e în plopul acela troienit prin pornirile sale
sarcastice....!
La ochi...?
Nici vorbă,dacă în goana sa haotică
dă orbește în toate zidurile...?
Să ia zăpada la grămadă...?
Da așa poate...!
Ca hoții...!
Chiar mai rău,ca tâlharii,

În bătaia penitei

sufându-ți chiar și pălăria de pe cap...!
Vântul s-a pornit iar pe străzi bezmetic
ca un uituc
nu-și aduce probabil aminte
prin ce cotloane și-a troienit zăpezile...
Acum spulberând o grămadă mare de zăpadă
pe toate străzile
nu știe, nici nu vede unde să o ducă....
Sau consideră că o va putea reșeza
fulg cu fulg,
în locul unde a căzut din cer...
În acest sens
vântul nu poate promova
acest examen de corigență
nici prin indulgență
cu toate că e considerat amnezic
și în rândul celor cu deficiențe de vedere...

GEOGRAFIA FĂRĂ CUVINTE

Doar zăpezile veșnice care
sunt mai vechi decât istoria
nu pot fi încadrate în aceasta
deoarece
despre zăpezile veșnice
nu s-a putut spune niciodată nimic în plus
de ceea ce sunt astăzi...
Geografia prin ce nu poate fi schimbătoare
sau înșelătoare?
De la o zi la alta,
Pământul poate fi umed sau uscat;
apele pot ieși din matcă sau seca;
plantele pot fi verzi sau uscate,
însă zăpezile veșnice au fost întotdeauna
și sunt de asemenea reci
și unice prin alcătuirea care
n-a înșelat așteptările...
Geografia fără zăpezile veșnice
se poate menține viabilă doar
punând în plan cimitirele
când acestea
sunt etalate prin simple imagini
fără a fi prezentate în cuvinte
fiindcă atunci ar părea istorie...

STATORNICIE

Mai neobișnuită ca oricând
muza m-a abordat astfel :
”Azi plec în concediu unde n-am fost

niciodată”
Am rămas uluit întrebându-mă:
”În ce loc de pe pământ n-a putut ajunge până
astăzi muza ?”
Știind parcă ce vreau să spun ,muza a
continuat:
”Mă duc în satul tău natal-Asuaju de Sus,
unde ai crescut și ți-ai petrecut unele perioade
din viață.
Doar am trecut o dată pe acolo și chiar îmi
place,
După cum ai spus și tu că e frumos...!
Dacă în timp voi putea confirma acest lucru,
am să rămân acolo pentru totdeauna”
Am întrebat-o surprins:
”Unde sau la cine vei sta tu acolo?”
Muza m-a copleșit cu răspunsul:
”Păi,n-ai spus tu că ai o casă în satul acela...?”
”Bine,bine,am continuat eu,
dar casa este acolo,iar eu locuiesc aici...
Și după ce am scris 5 volume de versuri
datorită ție,
acum mă lași baltă !
În final muza mi-a răspuns :
”Ba din contră,dacă voi sta în casa ta,
fie aceasta ori unde
și indiferent de situație
vei avea întotdeauna la cine veni
și pentru cine ieși în lume...!”

DECIZIE

Cel mai greu lucru în lumea aceasta
mi-a fost să găsesc un loc în care
să pot plânge fără să fiu văzut de nimeni
deoarece este un lucru nefiresc
a plânge de fericire
în văzul celor ce plâng de necaz...
Orice plâns poate părea o simulare
prin care dorești fără temei,fără merit
iertare ori unele bunuri ...
În unele cazuri
doar plânsul celor răi
poate părea viabil
deoarece aceștia plâng cu adevărat
doar din invidie

SITUAȚIE

În bătaia penitei

Azi m-am simțit sărman
și sărac și prin aspectul că
persoana mea e doar una.
Și dacă sărăcia este constituită cum că am
o mână de boabe de grâu
câte a avut Robinson Crusoe, naufragiatul,
cu care a avut tăria să facă agricultură,
eu nu mă supun la acest risc,
ci fac din ele
cea mai mică pâine posibilă,
deoarece prin orice poți deveni suspect
mai puțin prin sărăcie...

EXTREMA MIRARE

Probabil exist fiindcă
Dumnezeu îmi apreciază mirarea
Prin faptul că m-am mirat pe locurile
sau pe felurile în care
și-ar putea face apariția în fața mea Tatăl
Ceresc
nu mi-am folosit niciodată ochii, ci gândurile
Nu ajung toți ochii lumii pentru a realiza
o mirare deplină în adevăratul sens al
cuvântului
legat de Slava lui Dumnezeu.
Legat de Dumnezeu, cu ce mă pot mira în
același timp
a tot și la toate ,dacă nu cu gândurile...
Pe Dumnezeu nu mă voi putea mira niciodată
fiindcă
tot ce dorește el să se realizeze
este un lucru firesc...
Pe faptul că Dumnezeu vrea prin absurd
să vină la mine în chip de lup sau de altă
creatură,
n-am de ce să mă mir ,fiindcă
acest aspect ar putea fi pentru Tatăl Ceresc
ceva firesc...
Dumnezeu poate într-un fel sau altul să mă
sperie,
prin diferite fenomene cerești
sau de altă natură
dar prin asta nu mă poate face
să mă mir pe el deoarece
a te mira pe Tatăl Ceresc fără temei
fără noimă ,fără rînd
nu-i un fenomen firesc...
Mi-am folosit gândurile pentru a mă mira
pe toate procedeele și formele prin care

Dumnezeu poate apărea la vedere în fața mea,
De aceea este de prisos să mă mir pe o
eventuală
arătare a lui Dumnezeu...

SINGURA AMINTIRE NEARSĂ A SOARELUI

1

Iar se prefigurează o secetă cumplită
și Proorocul Ilie nu-i de găsit
S-a întrebat de el și pe la
Institutul Național de Meteorologie și
Hidrologie
însă nimic...
„Cum așa?” se adresează regele meteorologilor
„Singura amintire nearsă a soarelui –
acest mare prooroc de care au ascultat
în adevăratul sens al cuvântului toate
fenomenele cerești
nu figurează în rândul meteorologilor?
Dacă Ilie s-ar crede unul dintre voi, ar fi vai
de lume!”

2

Proorocul Ilie străbătând câmpia pustiită de
secetă,
dar de această dată ca turist
și scriindu-și memoriile,
se văzu oprit, dar nu din cauza arșiței,
ci de intensitatea muzei
„Incredibil – tresări regele –
Ilie străbate câmpia fără statut oficial!
Văd doar perspectiva de a-l convinge
să-și schimbe atitudinea!
Destinul îl presează să-și scrie neprețuitele-i
memorii!
Proorocul va accepta să întoarcă vremurile în
favoarea noastră
dacă îi vom aranja să facă schimb de
experiență cu
Shakespeare, Eminescu, Heine, Esenin...!”

SINGURA COPIE

Pe perioada stagiului de înger
n-am învățat nici măcar
procedeul de simulare a modestiei
(singura copie nelegalizată a sentimentelor
acceptată de Dumnezeu)
Luându-mi aripile
Domnul m-a retrogradat

În bătaia penitei

la statutul de om.

ÎNCERCAREA CEA MAI GREA

Arde în mine
arhiva de rugăciuni nerostite
Scriu parcă
mă debarsez de materiale inflamabile
Scriu parcă
mă dezbrac de haine cuprinse de foc.
Prin cuvintele de foc
sau prin focul de cuvinte
inima este mai mult decât un pompier.
N-au stins
nici nu sting pompierii cu apă
câte cuvinte a stins
și stinge inima cu sânge...
Toate cuvintele ard!
Cum să mai scriu astfel...?
Văd gramatica destinului
ca pe un foc cu ardere completă
Prin arderea completă a cuvintelor
nu mi-a rămas cenușă,
nu mi-a rămas fum.
Cum să mai scriu la modul elementar.
Arde în mine
arhiva de rugăciuni nerostite.
Sunt ca un preot lipsit de cuvinte
care săvârșește slujba prin semne

MEDITAȚIE EXTREMĂ variantă

Într-o vreme pe când îmi controlam cu pixul
poziția și fizionomia
adică
scriam convins că doar scrierea mea continuă
este virgula credibilă între mine
și lucrurile neînsuflețite,
muza mea mă aborda astfel:
"Zăbovești și nu te înfățișezi la Dumnezeu
pentru a da seamă cu faptele tale?"
Am motivat cum că
dacă Dumnezeu nu mă cheamă la el
în calitate de medic
sau avocat
ori cleric,
cu sau fără mine
în fața Tatălui Ceresc
poeziile mele au aceeași trecere...

NĂZUINȚĂ

Dacă inima ar putea prelua la nevoie
și funcțiile creierului
ai putea gândi cu două organe odată
ca astfel să-ți poți însuși iubirea
ca pe un premiu sau recompensă
nu ca pe un element obișnuit
în funcție de cine
și ce ești,
spre a nu o încadra fără temei și fără rând
în geografie sau în istorie.

ÎNTÂLNIRE EXTREMĂ II

Atunci mai neobișnuită ca ori când
muza m-a vizitat deghizată în "Moș Crăciun
Pe când nici nu apuc bine s-o abordez,
mă ia tare:
"Ce te "înholbi" așa la mine?
Nu știi cine sunt...?
Doar nu crezi că ți-am adus bomboane
sau știi eu ce "zăhărel" care
să te sustragă de la scris
Am venit în această postură deoarece
până acum n-ai scris poezii despre "Moș
Crăciun"
Ce puteam face decât
să scriu în neștire deoarece
atunci simțeam în adevăratul sens al
cuvântului
"Crăciunul" în poezie

FURTUNA Variantă

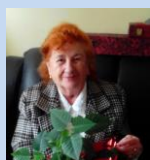
Marea își exteriorizează prin valuri fantezia
și nebunia,
ca o răzbunare
pentru cei ce n-au îngropat eroii în adâncurile
ei
ca punct de orientare...
Valurile preamărite mai presus de zenit
ca onorul anotimpului în fața soarelui răsărind
mi-e dat să le simt și pentru cei ce
de sete au murit.
Viețuitoarele mării înoată aiurea
citindu-și viitorul ca pe o haotică vrajă
în valurile ce mătură plaja

În bătaia peniței

Precum un aprig război meteorologic
dintre geografie și istorie
pentru monumente de orice fel,
zăpezi veșnice și pentru eroi,
valurile cuprind până și sanctuarele
și altarele
dând peste cap canoanele, rugăciunile
și complimentele
amestecând datinile cu viciile,
serenadele cu bocetele
Astfel rămânând în actualitate
doar mirările drept fenomene curate
și sentimentele cercetătorilor față de toacă
și clopote...
Îngân valabilitatea compromisă a acestui plai
pe care îl părăsesc

precum cercetătorii demoralizați
ce fug spre acele sanctuare care
încă nu sunt cuprinse de răul de mare,
ce doresc să-și trăiască individual
spaima de viață, de iubire, de moarte
Fuga mea simbolizează drumul îndurărilor
plin cu naufragați-
canonul tăinuit al mărilor
Prin naufragiu un Noe rămân
a doua amintire uscată a apelor
unic prin noaptea urgiilor
cum în istorie
plânsul unui rege după bogăție...

MELANIA RUSU CARAGIOIU

DOAMNE, NOI AVEM O RUGĂ,
SPUNE-I LUI SATAN SĂ FUGĂ,
ÎNTR-UN CODRU PUSTIIT,
CĂ PEA MULTE NE-A OBIDIT,

replică religioasă de Melania Rusu Caragioiu, la o poezie papagalicească,

Feriți-vă de Satan
Ce distruge mai avan,
Ce-am avut și avem în lan,
Și din pungă-un ultim ban.

Stați meru pe lângă cruce,
Atât cât gândul vă duce,
Și sfințiți cele uluce.

Puneți busuioc în sân,
Să-l biruiți pe hapsân,
Beți ceai, de aveți ! Din fân...
Lui Satan, urme-i rămân...

Zice-se pe șanț, la sfat,
Că Satan s-a lăudat
Că mulți domni l-au căutat,
Fiind el, aprig împărat
La tăiat și spânzurat.

Doamne, eu îți dau un ban,
Ferește-ne de Satan,
Pare bun, da-i șarlatan
Și se-ncoardă mai tiran...

Știm că umblă printre noi,
Că seamănă a ciocoi,
Ne dă brâncă și buboi !
TU, ferește-ne pe noi !

Să trăim în rugăciune,
Cum Evanghelia spune,
Și să ne rugăm anume,
Să vină binele-n lume.

Baba Dochia ne zice
Că Satan ne face price
Și aiurea și aice
Și veacul lui e cu bice...

ORIENTAREA DEZORIENTATULUI

Uite frate, ce se-ntâmplă !
Ai condei ? Nu chiar la tâmplă,
Ci condei polivalent,
Chiar și-n temniți, pe ciment.

Un cenaclu, lucru cert
Uite ce nu pot să-mi iert,
Am uitat ca să-l deschid

În bătaia penitei

Între-al temnițelor zid.

Însă minți mai luminate,
Fiind dubios declarate,
Deschis-au porți către scris,
Mulți având multe de zis...

Dintr-un of atât de clar,
Literaturii în dar,
I-au sosit mii de volume,
În fereastra către lume !

Vrând, nevrând, critica tace,
Deși doarme ca pe ace,
Neștiind, e ficțiune
Sau blestemul din genune...

În literatură-o filă,
De nuanță bibliofilă,
Made, „Scrișă după gratii,
Garantat, neplagiat !”

Ce s-or face cei ce n-au
Atestat de scriitor ?
Sunt șomeri, pe prispă stau
Și gândesc la viitor...

Mai visează un menu,
Un desert cu scorțișoară,
Un drum: „Ia-te și te du,
„Caută-o viață mai ușoară !”

„Toate-s bune ! Am „ieșit” mulți,
„Concurența ne sufocă,
„N-avem cărți, suntem desculți,
„Trai greu, viața-i echivocă,

„Să ne-ajute cine poate,
„Să ne-ajute cine știe,
„Ca s-avem și noi de toate,
„Mâncare și... pălărie !

DUPĂ ȘAMPANIE

Lăudă-mu-ne cu de toate
Cu dantelele croșetate cu roate,
Cu furca de tors,
La fânul întors,
Cu ciucurii noi așcuși în butoi;
Butoiul de zestre,

Adus de neveste.

Lăudămu-ne, noi, iară,
Cu răchia de pară,
Cu mîța ce nu prinde șoareci ,
Ci doarme- nr-un colț, pe cioareci.
Lăudămu-ne că știm a vorbi bine
În multe încurcate știme,
Că suntem bine bisericoși,
Cum eram croiți din strămoși
Și iar lăudămu-ne cu cei urieși,
Cruzi,blânzi sau poznași.

O ducem mai greu cu viteza,
Toti ne îndeamnă la viteză mărită,
Noi avem doar viteză la pită
Și multă îndemânare la mâncare.

Lăudămu-ne între noi,
Lăudăm viața de apoi,
Că atât de bine trăim,
Încât dorim
Îngeri să fim.

Oricum, fiecare are un câine,
Spre a înțelege că trăiește mai bine
Decât săracul patrupe,
Care îi plânge de milă fratelui biped.

Laudă-mă, singură, despre ce mi-a venit,
Când gândul blând mi-a sărit,
Ca să mă iau după unul ce a scris,
Recunosc, cu mult dichis,
Ca prin vis...

O AMINTIRE

Trecute vremi sub cer albastru
Mai pure decât zarea lunii
Vorbesc de „timpurile noastre”,
Acei ce-și mai amintesc... unii...

Am prins o vreme ca-n povești,
Când nu era războiul greu,
Nici crimele de te crucești,
Nici foamete, nici nimic rău.

Ne desfătam în joc de prunci
Pe câmpuri fără de obuze,
Zburdam desculți prin văi și lunci
Cântând din frunze prinse-n buze.

În bătaia penitei

Iubeam pământ, păsări și flori,
Și soarele , ba chiar și ploaia,
Ne mai jucam de-a paparuda,
Sub stropii ce curgeau șiroaie

Aveam un grif și o tăbliță,
Aveam și-o carte, nu ghiozdan,
Mergeam la școală de plăcere
Și nu știm cum trecea un an.

Pe jos mergeam la târg de țară
Și luam alviță și zămlișcă,
Și uite-așa se făcea seară
Se mulgea vaca, aveam frișcă...

Și iernile pe la părau
Și la ciurușul de pe vale;
Seara povești cu lupul rău
Și zimbrul ce ieșise-n cale...

Și multe, multe drăcovenii
Și despre morți, despre vedenii,
Și neveditul la război,
Și-un gând la viața de apoi...

Dar toate s-au sfârșit curând
Când unuia i-a dat prin gând
S-aprindă... focul de război,
Păsându-i prea puțin de noi....

Azi ne răsar imagini rare,
Pierdute-n urme peste zare,
Un lung oftat și fiecare
Își urcă greu a sa cărare...

LIBERTATE UNIVERSALĂ DEMOCRATĂ

Toți ne-am născut egali sub cer;
De unde-atunci neagra sclavie ?
Și-atunci când traiul e mizer.
Doar libertatea-i bucurie...

O bucurie greu de-atins
Atunci când legea-și face somnul
Și au uitat aproape toți
Ce-a zis de libertate, DOMNUL.

De unde-au învățat satrapii

Să-o-nvăluiască, cum vor ei
Și gădele, ștreangul, casapii
Să taie al dreptului temei ?

Fost-au cumplitele războaie
Și revoluții și proteste
Și-au curs pedepsele, puhoiaie...
(Realitate, nu poveste !).

De câte ori aud o voce
Clamând cuvântul libertate,
Înseamnă să m-aștept la ce
E încă știrb în echitate.

Dorim ca omenirea-ntreagă
Să fie liberă sub soare
Și toți tranii să-nțeleagă:
Vrem libertatea, cu ardoare.

În zeci fațete, azi, dreptatea
Se-cere-n fiecare clipă,
Dar cei bolnavi cu cecitatea
Ne țin în lanțuri libertatea...

POVESTE ADEVĂRATĂ

„Bravă”, ce copilărie...
Scriam totul pe-o hârtie;
Cărți ? Noi nu aveam, deloc,
Furii le-aruncau în foc.

Biet profesor, compilat:
Ce zicea era-nvățat,
Iar de strănuta odată,
Clasa era tulburată,
Neștiind ce, cum s-ar scrie
Și strănutul pe hârtie.

Uf, ce clasă ageamie...

Nota era pe măsură,
Trebuia să scoți din gură
Tare, clar și prea precis,
Tot ce în caiet ți-ai scris.
Motric, auditiv și-n grai;
Să nu pomenești de rai...

Erai bine educat,
Pentru un popor ghidat.

În bătaia penitei

După timpul prețios,
Școlat bine, mergi pe jos
Spre-adăpostul încropit
Și-n ruine -mprejmuit.

Stai la masă, zici mersi,
Oare mâncare-o mai fi ?
Mănânci tot, fie ce-o fi...
N-ai nici apă de-a sorbi.

Te grăbești să-nghiți cu noduri,
Auzi cum se surpă poduri
Și explodează cazane-

Tintă la aeroplan.

Bombele vin în rafale
Țândări, sânge, aspră jale,
Dar tu ești școlarul care,
Mâine-ai teză la „dictare”.

ȘI-acei copilași anemici
Azi ajunseră-academici,
Însă tinerimea smultă-
De azi - nu îi mai ascultă...

IRINA LUCIA MIHALCA

Utrenia

Pulsiunile unei noi lumi
îți înrourează dimineața,
într-o armonie cosmică.

Ca o rugăciune,
o lumină tămăduitoare
străbate
prin cerul nesfârșit,

distanțe, inimi, gânduri,
în adevărurile simple ale vieții.

Un sunet al timpului!
Cuvântul, e și în noi, și în afara noastră.
Cu fiecare vers te purifică.
Universul, triada: cer, ape, pământ!

Odată cu sunetele miraculoase, de o frecvență
înalță,
ce pătrund în tine, înflorind în cuvânt,
un înger hermeneut
îți adeverește
că ești un fir unic,
de neînlocuit, în tapiseria vieții.
Lumina ei îți dă viață. E însăși poezia!

O taină se scrie în sânge!
Pâinea este tăiată și împărțită, odată cu vinul
băut cucernic.
E-acolo cu tine, în fiecare moleculă, în fiecare
gând,
în dorința mâinilor de a-i mângâia trupul,
în dorința buzelor de a-i depune,
peste tot, sărutări,

ca un tatuaj al dragostei purtate.
Un univers este Ea!
Litie evanghelică, poemele ei!

Cu nerăbdare aștepti orele să treacă.
Aura ei arde și contopește, până la fuziune,
ființe și lucruri,
trăiri, sentimente, emoții,
imposibil de redat în versuri.
În palma ei
îi vei așeza toată viața.
Cu ochii închiși îi știi chipul,
din memorie o poți desena,
dar niciun creion, nicio daltă
și nicio pensulă nu-i vor putea transpune
lumina ce străbate totul.

Pereții de plută ai destinului nu-ți mai pot
răspunde.
Acum crezi că, prea târziu, ți-a fost sortit
să ajungi
la masa festivă a fericirii.
În gol navighezi.
Fiecare clipă își are o șansă.

De pe cuprinsul lumii, vânturile s-au oprit,
valurile au amuțit,
planeta și-a încetinit ritmul.
Ascultă liniștea! Taci și ascultă!
În acea tăcere înaltă,
un răspuns vine pentru tine.
În interiorul sunetului e o poartă spre cer.
Acum poți găsi drumul de întoarcere.

În bătaia peniței

Niciodată nu-i prea târziu
să înveți sensul,
înțelesurile Luminii și ale Cuvântului!

Invazia

De ceva timp, în orașul meu, se întâmplă
ceva.
În jurul clădirilor s-au înălțat schele înalte,
tot mai înalte.

Totul e analizat, măsurat, împrejmuit,
verificat.

S-au tăiat copacii, s-au călcat florile,
s-au adus echipamentele,
s-au scos gardurile,
s-au instalat
în fața ferestrelor
și-a tuturor pereților.
Au început să bată, să fixeze,
să înlocuiască,
să izoleze.

Sub privirile lor, oamenii respiră,
sub privirile lor, oamenii trăiesc,
dorm, se spală, mănâncă,
iubesc...

Un spectacol
la care,
de ceva timp, asistă.

Sunt oamenii reabilitați?

Darurile litiei

Cu viteză îți aleargă gândurile, prin zbaterile
punctului,

un abis se deschide pe marginea cuvântului
și-a gândului nerostit, sigilat în tainele ființei.

În spațiul acesta de nepătruns
rodește sămânța speranței.

O lumină arde aripile unui fluture,
de-ai fi fluture, ars de această lumină
ai vrea să fii,
o lumină abia atinsă

ce păstrează albastrul eternului,
cu darul de a calma, pansa
și vindeca disperările, rănilor, durerile.

Brusc, vânturile s-au dat de o parte, era
liniștea.

Realitatea s-a răsucit, contopind,
până la o nouă fuziune,
ființe și lucruri, trăiri, stări și emoții.
În acea fracțiune de timp, în acel tumult,
pe sunete de clavecin,
un răspuns a venit către tine.
Binecuvântezi secunda atingerii cuvântului,
luminii pure și ecoului vocii,
păstrându-te lângă ea, în Cuvânt.
Aici, aproape, e lumina ei,
la rădăcini a crescut, s-a tot mărit,
iar, sus, e o flacără uriașă,
e ochiul din piatra unghiului.

Plâng copacii. Pe furiș, o lacrimă
sau, chiar, mai multe îți ștergi.
- Tu îmblânzești natura, tu o vindeci,
tu iei durerea din ființa copacului,
iar eu credeam
că îngerii luminii sunt trimiși,
doar, să protejeze,
să arate drumul limpede,
să țină cartea speranței mereu deschisă,
pentru a ieși din ea Cuvântul ce izbăvește!

Pâine, vin, grâu și untdelemn - ofrandă și
mulțumire.

Un poem este cu toată ființa ei,
un poem citit cu nesăț,
clipă de clipă,
literele îți alunecă, întrupându-se,
filă după filă, împreună, se învață fericirea,
fiindcă, da, mare ți-era deznădejdea.

Un călător

Ajungi și pleci, trimis de soartă
în necunoscut.

În clipa despărțirii, amurgul se stinge lin,
stelele stau să cadă.

Înstrăinat, sub soarele fierbinte,
totul se pierde,
năluci, năluci,
aluviuni de gânduri,
rătăcitor, te lupți cu vântul,
cu nisipul
și nemărginirea.

În bătaia penitei

Ajungi și pleci, strivit de lumi,
târziu, în noapte, descalecă destinul,
târziu, în noapte, inima, o clipă, și se-oprește,
descoperi golul din zidul plângerii,
nici cânt, nici aripă.
O lacrimă.

În noaptea vremii, sub pielea ta,
văpăi, văpăi, dureri ce ard
se năpustesc la vale,
iar pavăză, iubirea.
Un drum
în depărtare.

În lungul lumii, sub cerul vieții,
un gând prefigurează,
pași nevăzuți se estompează,
acorduri de tango sparg tăcerea,
un sâmbure de vis,
muguri și flori.
Un călător surâde
în aurora zilei.

Un drum în noapte

Ai vrea să taci, așezat lângă inima mea.
Îmi săruți obrații și-n brațe mă strângi.
Un basm sunt trăirile noastre!
Ce forme, ce mișcare, ce dinamică!
O artă delicată, măsurând spațiul,
suspendată, parcă, într-un racursi temerar!
Poți să iubești cu toată patima,
e dragoste curată, totală,
așa te poți elibera,
punctul acela în care devii liber.

De teamă-ți era frică, de nimic altceva.
Ce e teama? Nu te-ai întrebat.
Da, energia învierii la o nouă viață!
Zi de zi, clipă de clipă, cineva luptă pentru
viață.

Tu nu te temi. Nu înțelegi, doar,
forma lumii în care trăim,
dar știi că ești și vei fi iubire.
Nu trebuie s-o-nțelegi, ci s-o trăiești.
Deschide palma
și-aruncă-ți teama în cerul nopții!
Simți cum s-a risipit?
Noaptea își are vraja ei,

odată risipită,
de lumina stelelor se umple.
E cald, vântul adie ușor,
în jurul nostru tu vezi covor de frunze,
eu mângâierea lor,
prin freamătul lor am mers,
un sunet aparte
în valuri infinite se schimbă.

- Ți-aș spune mereu te iubesc
până mi-ai astupa gura cu buzele tale,
totul vorbește despre tine, frumoaso!
Te-ating ușor și fluturii-mi spun
că doar prin iubire renaștem!
- îmi spui lângă pomi.
Îți place să-i atingi, mereu îți transmit altceva.
Câte povești nu știi ei?!
Fiecare are o poveste. Matroșca.
În fiecare zi, o nouă poveste scriem
în povestea noastră.
Ce e povestea?
O altă poveste de o ascuți,
un drum, o călătorie,
un zbor, un pas, un vis într-un vis.

- Am bucuria să fiu cu tine-n noapte,
iar tu să-mi fii lumină,
trăirile tale întotdeauna mă-ncântă!
Minunate sunt imaginile și conexiunile
noastre!
Gândim în distanțe, timp, puncte și spațiile
dintre ele.
În simțiri splendide ți-am scris viața.

Totul ține de noi. Suntem începutul,
cuprinsul și sfârșitul vieții,
imaginea copilului cu castelul de nisip.
Ai totul în tine! ți-am spus mereu.
- Da, totul, însă trebuie descoperit!
E timpul să ne întoarcem din noapte?
- Da, e timpul! Frumos drum!

Într-un nou timp, într-un timp sacru

Cel care a adus Cuvântul Evangheliei,
cel dintâi chemat, călăuzit
și urmat de tainicul Lup Alb
prin pustia Scythiei,
spre o peșteră s-a îndreptat.

În bătaia penitei

O dără de apă, încă, picură din tavan
- pâraiașul Sfântului, Sfântului Pământului.

În vremuri uitate, de demult uitate,
de sabbatul lupilor, lupilor, strigoilor,
lupilor, moroilor, lupilor și ielelor,
umbre, stafii, duhuri rele,
cerul au întunecat,
codrii au răsunat,
câmpurile au gemut.
Ramuri de copaci se taie,
în strachine cu apă,
grâul la-ncolțit se pune
spre citirea rodului,
rodului, belșugului,
mlădițe de pomi roditori
se culeg, să-nflorească în vase.
Cu usturoi, ușile și ferestrele
se ung împotriva relelor,
văzute și nevăzute,
în cimitire morții se plâng.

În noaptea noului an, anul dacic,
cu iarba fiarelor
căutată în gura aricilor
se va deschide lumea de dincolo.
Într-un timp sacru, în noaptea Sfântului
Andrei,
cerurile se deschid, lumile se schimbă,
sufletele rătăcite vor ieși,
cei risipiți se vor aduna,
în adânc își vor privi timpul,
mântuindu-se.

În noaptea acestui de demult pământ,
miracolul va prinde rădăcini.
Să ne bucurăm, oameni luminoși!
Să ne liniștim sufletele curate,
oameni ai acestui pământ!

Acolo unde lumea se-oprește

Mă simți alături de tine
- născute din foc, două luminițe,
strâns unite, în așteptarea speranței dimineții -
,
aerul se sfințește,
psalmodiind contopirea realităților.

Dincolo de stele zburăm,

ca, mai apoi, să ne-așezăm
pe umerii goi de înger
o prezență suavă, imaculată.
- Te iubesc, frumusețe paradisiacă,
iubesc tot ce porți în tine!
Încep să te cuprind tot mai mult,
pătrunde cu mine în tine,
așează-mă, acolo, înlăuntrul tău,
vreau să te cunosc cu tot ce ești,
să te absorb în mine deplin,
prin orice formă și gând,
manifestare pură, divinul întrupat.
Ia-mă de mână
și arată-mi!- îi spui copleșit.

În noaptea de sub tâmplă
focul arde furtuna de dorințe
în dezmierdări de cuvinte.
În foișorul inimii
- acel spațiu în care intri -,
urechea ta mi-ascultă pașii în tăcere,
în beatitudinea simțurilor,
linia dintre ispită și pace se rupe,
o așezare în locul facerii.
Arcuiri, mai mari sau mai mici
pleacă din liniște
și se întorc în liniște
- liniștea dinaintea sunetului -,
cu visele mergi în grădina secretă,
o dragoste intensă le-nconjoară.

Există lumea pe care o vedem
și există stări colorate,
un loc dincolo de poartă,
acolo unde lumea se-oprește,
mistuindu-se-n spațiu.
Din afară, în noapte cu ea,
agăți zâmbetele de stele,
cu dor pictezi visele pe pânza ei,
infinitul îți conturează marginile.

O săruți dulce, fericit, pe drum
îi vei urmări umbra până se va pierde.
Noaptea este aici, stelele căzute dispar,
în timp ce, inofensivă,
luna argintie alunecă,
nevăzută în ceață,
cu lumina zilei ce-i suflă în ceafă.
- Am călătorit împreună,

În bătaia peniței

ți-am simțit libertatea,
nu îmi găseam locul undeva anume,
m-ai învățat multe,
inconștient știam că ești ca mine,
de la început vibra, în adâncuri,
dorința de eliberare, de regăsire,
renașterea din cenușă,
ridicarea spre ceruri,
acel spirit călător în tot și-n toate...

- La început a fost greu, o nebunie ascunsă,
trăiesc totul cu o intensitate
aproape de agonie,
chiar și când mă joc
respir adânc în mine
și se petrec cutremure pline de foc.
Voiam totul acum,
când dormi și de ce visezi,
să știu ce și cât,
însă acum e ca o poveste
ce se scrie în liniște,
acum te înțeleg și te iubesc mult.
Forțe nebănuite ai în tine,
mi-ai arătat
că lumea ta e de nepătruns,
în tine sunt adânc ascuns,
în mine răscolești viața,
ești începutul și sfârșitul vieții mele,
fremătarea ta în atâtea culori
respiră ușor înspre zărilor senine.
Oare există un capăt? Cititoare de suflete,
spune-mi cine sunt, de ce crezi în mine?
- mă-ntrebi nedumerit.
Hai să cunoaștem adevărul și liberi vom fi,
adevărul ești tu și sunt eu!
Într-o zi de primăvară
vei privi o floare veșnic înflorită,
dimineața se va deschide, iar ziua va începe.

Din fâlfâirea aripilor

La prima sclipire a zorilor, un cântec alunecă
pe apă.
Prin ploaie și lumină, privirii se devoalează
semne ascunse,
avertismente, simboluri,
în agitația celor mai fragile frunze,
în șoapta copacilor,
în inima pietrelor,
în forma și culorile norilor.

Treptat descoperi o limbă pierdută,
improvizată, țesută
cu răbdare și transparență.
Fidelă fântânii tale în timp ce-și visează
cuvintele,
melancolia îngerilor o duce departe.
Un joc colorat în care dansează
lumina veșniciei.

O armonie răsună la porțile raiului de neatins,
ce vrei să-l cucerești.
O lume fără timp,
fără durere, fără tristețe,
o buclă în care totul este prezent.
Un râs zglobiu irumpe,
un râs de copil hărăzit iubirii.
Suflet nemărginit ca iubirea visată,
ca iubirea dorită.

Nu știi unde,
nu știi cum, nu știi când
ai ajuns să fii surprins de fericire.
Lumina te întâmpină
în pragul eternității - două sunete originale
pentru apa pură și proaspătă.

ANDRADA BRÎNDUȘA KESZEG

Copacul

Peste sat, peste pădure
Se așează fumuri sure,
Vântul bate tot mai tare,
Un copac cade în cale
Și plânge fără încetare.

Timpul trece, iar tăietorul
Suferința-i va curma,
La atelier tâmplarul
Va face din el ceva;
O scândură sau un dulap
Va fi-n curând bietul copac.

În bătaia peniței

Plânge când și-aduce aminte
Ce fericit era înainte,
Pe vremea când era un copăcel,
Înalt, frumos și subțirel,
Și cât de mult s-a ridicat,
Devenind cel mai falnic copac.

Și-a crescut, a tot crescut,
Dar vijelia l-a răpus
Copacul cel frumos și falnic
Azi a ajuns bătrân și jalnic.

Pe cărarea vieții

Dumnezeul nostru mare
Ne-a dat în dar câte o cărare,
La început ea era dreaptă,
Toți aveam inima curată.

Însă pe drum ne-am poticnit
Doamne, mult am obosit,
Și încetul cu încetul
N-am pășit numai cu dreptul.

Chiar și-ncet, dacă mergeam,
De la drumul nostru, ne abăteam,
Ne uitam în stânga-n dreapta
Și ne așteptam răsplata.

Pentru orice credincios,
Drumul lung și anevoios
E drumul cel cu folos,
Pe el a mers și Hristos.

Eu mă uit la drumul tău
Și-mi pare că al meu e greu,
Nu pot un pas ca să fac
Fără să intru-n păcat.

Toamna târzie

Suspină și dealul, suspină și valea,
Frunzele-n codru-mi acoperă calea,
Toamna aceasta e atât de crudă
Întreaga natură e rece și udă.

Norii grei de vânt purtați,
Împovărați și-nlăcrimați,
Azi mai mult ca altădată,

Diamante-n salbă poartă.

Bruma își revarsă argintul,
Acoperind tot pământul,
E toamnă târzie și totu-i pustiu,
Greierul cântă de foame, eu știu.

Și astă vară a stat și-a cântat
Astfel provizii el nu a adunat,
Cântarea-i tot mai ruginită pricep,
Iar vântul și foamea cumplit reîncep.

De-al frunzelor verde azi îmi e dor,
Însă ele sunt doar un simplu covor,
Mi-e dor de păsările ce au plecat în lung zbor,
De soare și cer fără nor îmi e dor.

Ger cumplit

S-a așternut zăpada fină
Ca o mantie divină,
A împodobit pădurea,
Gândurile-mi sunt aiurea.

E ger cumplit... Ce ger cumplit!
Să șoptesc am îndrăznit,
Dar adormita natură
M-a privit cu multă ură.

Mi-a trimis scânteii în ochi,
Să nu-i fie cu deochi,
Mâinile mi-au înghețat,
Să le-ncălzesc am încercat.

Unde să m-ascund eu oare
Când văd doar zăpadă-n zare?
Cred că-n casă la căldură,
Să nu mai văd atâta ură.

Dascălul

Dascălul e omul care
Te-nconjoară cu răbdare,
El îți dă zilnic povață,
Lucruri bune te învață.

În bătaia peniței

Mulți cred că este ușor,
Ca să fi azi profesor,
Dar din câte am văzut eu,
Să predai lecții, chiar e greu.

Drumu-i lung și anevoios,
Să ridici un elev de jos,
Să-l înveți și să-l îndrumi,
Uneori trec chiar ani buni.

Dascălul e om și el,
Nu renunță chiar defel,
La elevul ce-i cuminte,
Ce vrea să meargă înainte.

Dascălul e omul care
Vrea să te vadă om mare,
Pentru asta mai concret,
Merită doar respect.

Amintiri

Îmi aduc bine aminte
Ce frumos noi ne-am jucat,
Când mergeam la grădiniță,
Multe lucruri-am învățat.

Ascultam aproape zilnic
O mulțime de povești,
Noi eram eroi din basme,
Eram fețe împărătești.

Mingea fără încetare
O băteam, nu oboseam,
Mai făceam și prostioare
Apoi pedepsiți eram.

Ce n-aș da să fiu azi iarăși
Dragul mamei copilaș,
Anii frumoși s-au dus în zbor,
Iar eu sunt azi un visător.

Unde e copilăria?
Drag copile, dragul meu
Au trecut zilele-n care
Te jucai cu nepăsare
Și-ai ajuns la vârsta-n care
Nu-i așa că ți-i se pare
Dificil să-nveți mereu?

Unde îți e copilăria?
A trecut în zbor demult,
Ai rămas cu amintirea
Unui dezmiertat amurg.

A trecut copilăria
S-a ridicat încet în zbor
Ca pasărea ce se-nalță
Privind cu teamă-n viitor.

Unde-ți e copilăria?
S-a ascuns fără să vrei
Și-ai rămas doar cu amintirea
Parfumului din flori de tei.

Prăfuită și uitată
Într-un colț știut de tine
Mult ai vrea ca să se-ntoarcă
E târziu... ea nu mai vine.

Parfum de primăvară

În păr ți-ai prins azi ghiocel
Frumoasă primăvară,
Tu te mândrești atât de mult cu ei
Iar soarele nu-ntârzie s-apară.

Brândușe tu ai strecurat prin ei
Zambile și narcise,
Parfum suav de cocoșei
Ce ne-aduc frumoase vise.

Prin ramuri și prin flori de meri
Adie astăzi vântul
La umbră, multe primăveri
A stat... mai stă poetul.

În încercarea lui de-a scrie
El stă mai mult pe-afară
Și-nchină această poezie
Parfumului de primăvară.

Satul uitat

A trecut timpul peste sat
Azi nu mai e ce-a fost odat'.
Ulițele sunt cam goale,
Nu mai e o șezătoare.

Cei tineri sunt azi plecați

În bătaia penitei

În alte locuri înstrăinați,
Au rămas aici bătrânii...
Au rămas doar ei și câinii.

Nu se mai aude coasa
Ce tăia brazda de fân ,
Nu se mai aude toaca
De pe bradul cel bătrân,
Căci copiii-s duși departe
Doar de sărbători mai vin.

Tot mai mare -i buruiana
Pe morminte -n cimitir,
Nu se mai aude doina
Iar colinda tot mai puțin.

Încovoiat azi stă cireșul,
Supărat și fără vlagă
Nici vecinul ,nici nepotul
Nu mai urcă să -l culeagă.

La scăldat nu mai e vorbă
Nu mai vezi pe nimenea,
Lângă râu sunt mărăcini
N-are cine îi tăia.

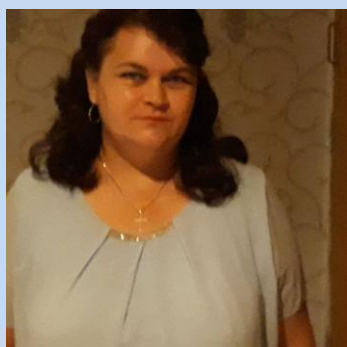
Uite așa a trecut timpul
Peste mine ,peste sat
Când mă gândesc m-apucă plânsul
Ce e azi...ce a fost odat'.

Proză

DIANA-CORINA CHERȘA

Odă pentru Maria

(Eroina Revoluției)

Cu câteva luni în urmă am fost să vizitez orașul martir Timișoara. Orașul Florilor, în plină vară era o adevărată grădină. Am trecut pe la locurile sfinte. Peste tot erau numai lumânări aprinse și multe flori. Adevărate altare se ridicaseră pe locurile unde au murit tineri și alți oameni. Suferințele celor nevinovați erau printre noi, fiindcă nu erau uitați.

Nu era nici pe data de 16, nici altă dată de comemorare, dar oamenii continuau să vină aici, la aceste locuri, devenite între timp locuri-simbol.

După ce am aprins și eu o lumânare și am pus un buchet de flori la aceste altare, mi-am propus să fac o plimbare prin oraș. Strada era animată. În timp ce mă plimbam absentă, am observat fără să vreau că o femeie îndoliată pornise și ea din locul ei. Privirile ei insistente mă aduceau într-un fel la realitate.

Încetinisem. Femeia se apropia tot mai mult. Începeam să-i cercetez mai atent chipul. Avea fața trasă și plaidă, ochii încercănați îndreptați spre mine, păreau că nu mai știu să clipească.

Aproape că nu mai știam dacă înaintam sau dacă rămăsesem pe loc. Aveam impresia că picioarele merg fără mine. Ochii negri și pătrunzători ai femeii mă cercetau în continuare. Când a fost la un pas de mine, m-a privit cumva speriată, din ochi îi curgeau lacrimi și am auzit-o spunând

Fata mea !...

M-am simțit îmbrățișată. Mi-am dat seama că ceva rău se întâmpla cu această femeie.

În bătaia penitei

Îi simteam lacrimile pe umăr și mă îmbrățișa în neștire. Trebuia să-i răspund într-un fel. Măinile mele au cuprins-o în brațe.

După ce și-a mai revenit puțin, mi-a dat drumul din îmbrățișare și m-a prins și ea în brațe. Timp de câteva minute ochii noștri se căutau. Încerca să vorbească

Știi...știi... tu semeni foarte bine cu fata mea. Mă scuzați că m-am manifestat așa... în plină stradă. Cele afirmate îmi dau fiori.

Îi spun să nu se jeneze, să nu mai plângă și o rog să continue plimbarea cu mine până la cele mai apropiate bănci. Până am găsit un mic părculeț, am mai schimbat câteva vorbe. Nu reușea să-și dezlipească ochii de la mine. În sfârșit, găsim o soluție. Ne așezăm. Deschide poșeta. Începe să caute cu febrilitate. A găsit batista și câteva fotografii. Își șterge ochii. Îmi trece și mie pe rând câte o fotografie și îmi explică totul despre ele. După două-trei fotografii îmi dau seama că asemănarea era într-adevăr izbitoare.

Primesc o fotografie color, la care rămân mult timp. Vin și explicațiile

Mariei îi plăceau păpușile. Avea un fotoliu special, unde își aliniase toate păpușile. Aici este cu una care îi era preferată. Costumul popular îl făcuse ea după priceperea ei. A lucrat la el fără să îmi spună. Când păpușa a fost gata îmbrăcată, a venit cu ea la mine. Într-o mână avea păpușa, iar în alta o panglică de tricolor. Atunci mi-a spus.

-Mamă vezi ? Am răspuns afirmativ. Apoi ea a pupat panglica și a încins păpușa pe te brâu. Gestul m-a făcut să-mi dau seama că a doua iubire a ei pe lângă cea părintească – era față de țară și de oamni ei.

După ce se tremină teancul de fotografii, ajunge cu povestirea spre zilele revoluției. O văd că se frământă. Întind o mână spre mâinile ei și o strâng ca să se calmeze. Mă privește o clipă, apoi își reia povestirea.

-Când Maria a auzit că s-a declanșat Revoluția în toată țara, nu-și mai găsea locul. Pe 16-17, a fost cum a fost, dar în 21 n-a mai rezistat. Eu aveam de rezolvat ceva în oraș și i-am lăsat mesaj în bucătărie și am plecat. La întoarcere, când am intrat, mi-am dat seama că ceva nu este în regulă. În bucătărie, pe spatele aceluiaș bilet găsesc scris Mama, nu te supăra, dar nu mai pot sta, trebuia să fac și eu ceva, Maria.

Speram să scape cumva , dar...

Îi srâng din nou mâinile.

-După două zile de așteptare, am pornit să o caut. Știam că risc mult, dar nu mai țineam cont de nimic. Am găsit-o printre alți eroi din Piață. Aproape că nu am recunoscut-o. Am luat-o în brațe și m-am îndreptat spre casă pe drumul cel mai scurt. Nu știu cum m-am despărțit de ea, sau în orice caz, zilele acelea au fost un calvar pentru mine.

Îi returnez și ultima fotografie. Rămân pe gânduri. Măinile ei îmi strâng puternic mâna. Tresar. Întorc capul spre ea.

-Îți mulțumesc că m-ai ascultat, parecă mă simt ușurată. Apoi îmi duce mâna spre obrazul ei umed.

-Am avut o fată pentru Revoluție. Maria a fost o fată pentru Revoluție. Singura ei dorință ar fi fost să învețe tehnicile picturii. O atrăgeau foarte mult culorile.

Îmi mulțumește încă o dată, se ridică și pleacă grăbită. O urmăresc cu ochii, așa cum a făcut ea la început.

Povestirea mă ține nehotărâtă.

Mă gândeam că Maria ar fi putut învăța să picteze. Iar apoi ar fi arătat oamenilor tema celor mai frumoase pânze un curcubeu.

Un curcubeu al tinereții, al speranței și al încrederii. Un curcubeu pornit dintr-un suflet de copil, pentru care țara ar fi fost a doua iubire.

ION TURNEA

Ceasuri bune și ceasuri rele

De câte ori nu auzim expresia „ceasul rău“ atunci când cineva pățește vreo nenorocire.

Conform credințelor strămoșești ceasurile zilei pot să fie bune, dar pot să fie și rele ori obișnuite. Ziua are mai multe ceasuri bune, însă cel care începe o activitate într-un ceas rău, nu o sfârșește cu bine. Cel care se naște într-un ceas bun are o viață fericită, iar cel ce se naște în ceasul rău, o viață plină de necazuri. Unii bătrâni puteau gici viitorul copilului în funcție de ceasul din zi

sau noapte, de ceasul în care s-a născut.

Când pleci într-o călătorie, de nu pleci într-un ceas bun, poate să fie fatală.

Există și descântece populare care să te ferească de ceasul rău potrivit mitologiei românești. Unele le întâlnim și în volumul lui Romulus Vulcănescu „Mitologie românească“. „Ceas rău cu pocitură, / Ceas rău cu săgetătură, / Ceas rău cu spaimă, / Ceas rău de cu seară, / Ceas rău de la miezu'-noptii, / Ceas rău de cu ziuă, / Să te duci pe munți, / Pe sub munți, / C-acolo-s a tale curți! / C-acolo-s mese așternute / Și pahare umplute / Și scaune așternute, / Pentru tine gătite! / Acolo să trăiești, / Acolo să vecuiești, / De (numele persoanei) să nu gândești“.

Tot conform tradițiilor populare omul trebuie să fie atent la cuvintele ce le spune, căci, dacă rostește un cuvânt nepotrivit, într-un ceas rău, se poate împlini și aduce după sine amărăciune. „Din bătrâni se spune / Că sunt ceasuri bune / Și că rele sunt. / Vai de-acei ș-acele / Care-n ceasuri rele / Zic vre un cuvânt!“ (Vasile Alecsandri)

Potrivit folclorului există trei ceasuri rele, atât în ziua de marți, cât și sâmbăta, dar și în ziua a treisprezecea a lunii. Etnologul Romulus Vulcanescu vorbește despre ceasurile rele începând cu miezul nopții până spre ora trei dimineața consemnând că intervale de timp cele mai periculoase sunt cuprinse între 1:30 și 2:00 și între 3 și 3:30.

Credințele occidentale consideră ceasurile rele „ora diavolului“ sau „ora vrăjitelui“

Ceasul bun este numit și ceasul cel norocos, cel care îți aduce mulțumire și împlinire. Duminica este ziua cu ceasuri bune, căci se celebrează victoria binelui asupra răului, la fel și ziua de luni, începutul de săptămână e marcat sub auspiciul ceasurilor bune. Orice activitate începută luna se poate desăvârși cu bine joia.

Ceasul bun mai este considerat și ceasul de zi, pe când cel rău, întunecat, cel de noapte.

E bine ca omul să fie atent mereu la ce spune și ce face spre a se feri de ceea ce este rău.

Limita de hotar

În ultimul timp omul nu se mai mulțumește cu „liniștea colibei sale“, ci aleargă să adune cât mai mulți arginți spre a-și construi palate vremelnice pe acest pământ. Dacă cineva vede că un vecin și-a zugrăvit casa în roz, acel cineva îl imită asemenea turmei de oi care după o singură oaie se aruncă toate în prăpastie. Dacă cineva și-a pus un moț la casă și ceilalți își pun două sau trei.

Mai nou predomină grandiosul. Toată lumea vrea să construiască monumente care să se înalțe asemenea Turnului Babel până la cer. Lăcomia de a demonstra că ei sunt cei mai harnici, cei mai bogați, cei mai cei, a început să roadă omul ca un vierme depărtându-l de adevăratele valori, de omenie, de înțelepciune.

De curând un vecin s-a gândit să-și renoveze un turnuleț la acoperiș, să-l înalțe cât mai sus și astfel a reușit să-l modifice în așa fel, încât l-a urcat peste acoperișul casei mele nerespectând nicio limită de hotar, mai mult decât atât încăleându-l și făcând în acest mod și o gaură în tabla de pe acoperiș. Conform Art. 612 din „Noul cod civil“, distanța minimă în construcții, limite legale,

În bătaia peniței

limitele juridice ale dreptului de proprietate privată este de minimum 60 de cm. „Orice construcții, lucrări sau plantații se pot face de către proprietarul fondului numai cu respectarea unei distanțe minime de 60 de cm față de linia de hotar, dacă nu se prevede altfel prin lege sau prin regulamentul de urbanism, astfel încât să nu se aducă atingere drepturilor proprietarului vecin. Orice derogare de la distanța minimă se poate face prin acordul părților exprimat printr-un înscris autentic.“

Acolo unde rușinea de a face rău aproapelui, nu mai există, se risipește orice urmă de omenie și negreșit totul în jur nu mai are limite, grandiosul urcă în văzduh dornic să ajungă la tronul lui Dumnezeu până ce oamenii se lovesc cu capul de pragul mărginirii neputințelor pământești.

Când nu mai ai limite, greșești și atunci când greșești, de fiecare dată cineva este rănit. E bine să se păstreze în toate o limită, acea limită de hotar pentru a evita tot ceea ce este rău.

În viață totul trebuie să se încadreze în niște limite. Mereu trebuie să ai o limită în toate, limită de viteză, limită la mâncare, limită la băutură. Când depășești limita atragi după sine numai probleme. Mâncarea fără saț atrage după sine boli, asemenea și băutura. Grandiosul aduce după el lipsa demnității. E bine ca în toate să se păstreze o limită, acea limită de hotar. Când treci hotarul calci toate regulile vieții omenești și atragi după sine probleme și suferință.

MELANIA RUSU CARAGIOIU

POVESTE

O poveste cu șir,

A fost odată și va mai fi și trăi, un Făt Frumos. El era harnic, bun, bogat, drept și înțelept, făcând totul ca să nu piară el și ai lui de pe fața pământului.

L-au pândit, l-au prădat, l-au înșelat, l-au făcut mercenar gratuit în folosul lor. L-au disprețuit, vorbindu-l de rău, apoi, i-au ascuns meritele, istoria lui adevărată, obligându-l și pe el să spună că este de aceeași părere cu minciuna sfruntată, cu minciuna despre micimea lui, deși mărirea lui era evidentă

Erau hrăpăreți și invidioși. El căuta pacea fiindcă nu voia să periclitizeze viața celor dragi lui și nici viața lui, păstrându-se nemuritor.

Atunci a început prigonirea urmașilor lui buni, geniali și puternici, ca el. Au fost cosiți ca fânul ars de soare, generații după generații, dar ei tot răsăreau.... Apoi El a fost legat la ochi, dar el tot vedea, dar tăcea înghițindu-și durerea. Apoi a fost legat de mâini cu funie verde, cu funii roșii, bătut, și i-au scos dinții și unghiile.

În bătaia penitei

Au pus după el și ai lui vătafi sângeroși, ca să nu crâcnească; câte trei vătafi, după fiecare ins. Toți feroce și îmbuibăți. El era lipsit de tot ce este omenesc pentru a trăi... Și n-a murit.

Cu buzele sângerânde, orbit, schilodit, era obligat sub amenințarea cu moartea pentru ei și ai lui, să poarte samarul ca un animal de povară. Au încercat să-l facă să-i fie rușine de originea lui vitează, de minunile pe care le-au descoperit fii lui, și cu perfidie și interes-final bănesc pentru buzunarul lor- au început să-l prezinte lumii pe el și ai lui ca bicisnici.

Furii au scormonit și în măruntaiele pământului lui, scoțând seva din el și minunându-se de cele ce strămoșii lui ingenioși au știut să facă împreună cu harul divin. Și ca să țină totul pentru ei, au sigilat și au pus pază, socotind aceea ca fiind tot a lor. Dar tăceau, fiecare mușcând cât putea mai mult.

Sub atâtea asupriri și prigoană urmașii lui Făt Frumos și-au vărsat de multe ori sângele, dar tot le-a mai rămas,

Atunci în fânul cosit au răsărit buruieni otrăvite, care plăceau celor ce-l asupreau. Acei tâlhari le ocroteau pe buruieni și cu ajutorul lor murdar, răsărit monstruos din neamul lui --, scăpătații de la Dumnezeu"- îl chinuiau pe acest Făt Frumos și pe cei dreپți ai lui.

Perfidia lor era din ce în ce mai adâncă și mai puternică, ajungând să-i fure identitatea, țărâna scumpă din vatră... sufletul, dar tot i-a mai rămas, fiindcă era nemuritor.

Atunci i-au îmbrobodit mintea, dar el tot gândea, dar micuții, crescuți hidos, începeau să nu mai priceapă, deși sufletelul lor avea scânteia divină...

Dascălilor te era teamă, sub amenințare cu moartea, sau temnița grea și schinguitoare, să zică adevărul despre satrapi.

Prin marii furăcioși., cu lefuri grase, au desfințat grădinița, biblioteca, căminul cultural, biserica, chiar școala, cu scopul de a folosi acei bani pentru lefurile lor mărite. Ei erau slujbașii acelor satrapi. Ei jupuiau pentru aceia, păstrându-și zeciuiala lor în hambarul, care dădea pe dinafară de plin ce era.

Făt Frumos tăcea ca să nu-i fie ucis neamul. Plângea când vedea năpasta crescândă, dar nu putea nici mușca, nici zgâria și ... am aflat de ce.

Toate se ruinau în jurul lui Făt Frumos, toate decădeau, dar creștea Invidia, ura, cruzimea, răutatea, parvenitismul, desfrâul, îmbuibarea satrapilor care priveau disprețuitor la Făt Frumos și la ai lui, zicându-le în loc de nume „prostovani”. I-au ciopârțit mereu pământul, sufletul, graiul, reducându-l la neputință fizică și strângând corzile roșii.

Dar el încă era același în sinea lui și șoptea inviorător alor lui, cu speranța :, vremea bună vine iară!”

Unii, din ai lui, care au reușit, au zburat mai departe de prăpăd, mulți au fost decimați, vânați, mutilați. Acolo au trăit și trăiesc într-o sclavie, dar fără frica de exterminare... De acolo încearcă, precum pot, să -i susțină pe oropsiții lor frați de lângă Făt Frumos. Dar tâlharii îi urmăresc pe aceștia și pe acolo, și când vreunul zice adevărul îl decapitează fizic sau prin spălare de creier, șantaj, sau alte mijloace moderne sofisticate.

Bietul Făt Frumos, încolțit și cu colții săi smulși, mocnește de constrângere, disperare, suportând greu disprețul și nimicnicia unor pervertiți, chiar din neamul său.

Unii, să le zicem parveniți au întocmit clanuri care dirijează prin teroarea locului gândirea și voința colocalnicilor lor. Au inventat tot felul de mijloace de propagarea minciunii, falșitășii, hoției, arătând-o ca pe o năstrăpă curată și spălată.

Făt Frumos se mai burzuluiește câte odată, dar imediat vine asupra lui o asuprire și mai mare și suferința sufletului său crește, crește...

Ba l-au declarat și laș,,,

Cum poți fi laș când te gândești să aperi „glia și nevoile și neamul”, nutrind speranța în vremuri mai bune, când tiranii se vor îneca în propria avuție furată... și se vor sătura de a mai asculta pe la ferestrele celor care gândesc drept și încearcă chiar printr-o scânteie să aprindă lumina și lumânarea fiilor lui Făt Frumos...

ANDRADA BRÎNDUȘA KESZEG

Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu

Avem nevoie de modele în viață

Încă din cele mai vechi timpuri dascălul a ocupat un rol important în societate, fiind privit cu multă apreciere și respectat, iar acest loc ar trebui să-l ocupe și azi în societatea în care trăim.

Scopul dascălului este de a-și îndruma elevii, de a deveni el însuși un izvor de inspirație pentru ei și de a reuși să ajungă la inimile lor, încercând să-i modeleze asemenea olarului care

modelează o bucată de lut.

Am început clasa a cincea lăsând, cu părere de rău, în urmă, anii petrecuți alături de doamna mea învățătoare. Priveam cu teamă spre viitor, iar faptul că de acum încolo aveam profesori la fiecare materie mă făcea să-mi pun întrebarea: „Oare mă voi descurca?” După primele zile în care am făcut cunoștință cu doamna dirigintă și ceilalți profesori eram din ce în ce mai încrezătoare și mai hotărâtă că pot să rămân un elev bun între cei buni.

Prima oră de limba română ... Pot spune că după acea oră chiar mi-am pus întrebarea „Ce aș dori să fac în viață?” Doamna profesoară de limba română este o persoană specială din toate punctele de vedere. Înzestrată cu frumusețe, bunătate, decență, modestie și înarmată cu multă răbdare, ne-a vrăjit încă din prima oră. Pentru a ne cunoaște mai bine, ne-a pus să scriem o scurtă compunere. Era prima mea compunere din clasa a V-a. Am încercat să scriu cât mai caligrafic și să-mi redau cât mai corect ideile. Reacția dânzei nu a întârziat să apară. M-a încurajat să mai scriu și să citesc mai mult, pentru că doar astfel îmi voi îmbogăți vocabularul. Am rugat-o să-mi recomande câteva cărți. De mic copil mi-a plăcut să citesc, dar acum totul era mai interesant. Pentru mine era limpede ca lumina zilei. Visul meu era și este și acum să devin profesoară de limba română. Pe lângă meseria de dascăl, doamna profesoară este și scriitoare. A scris multe cărți, deci este un scriitor în adevăratul sens al cuvântului.

În bătaia penitei

În clasa a V-a am avut prilejul de a mă număra printre membrii trupei de teatru „Șeherezada“, trupă ce a jucat câteva din piesele scrise și regizate de către doamna profesoară, dânsa fiind și coordonatorul trupei. Am avut onoarea să joc în aceste piese, dar am avut marea onoare să lecturez câteva din volumele pe care le-a scris. Și cât de frumos scrie! Atât de frumos scrie, încât am încercat și eu. Nu am ținut niciodată șirul lucrărilor. Scriam din plăcere, o idee azi, una mâine, peste alte câteva zile reveneam cu alte idei. Era ca o joacă de-a v-ați ascunselea. Uneori îmi găseam repede cuvintele, alteori mai greu sau câteodată deloc.

Cel mai frumos și cel mai special cadou din viața mea l-am primit. De la cine credeți? De la doamna profesoară. Adunase cu grijă lucrările mele, iar în preajma sărbătorilor de iarnă ieșise de sub tipar o carte pe care era numele meu. Nici în visele mele cele mai frumoase nu credeam că mi se va întâmpla mie una ca asta. Se pare că cineva acolo sus mă veghează, iar aici pe pământ cineva mă pomenește în fiecare rugăciune și tot aici cineva încearcă să mă transforme dintr-o bucată de lut într-un vas frumos. Doamna profesoară a avut mereu încredere în mine. S-a bucurat pentru reușitele mele, dar nu s-a întristat niciodată pentru eșecuri, ci m-a încurajat să merg mai departe. În momentul în care un dascăl spune unui elev ce nu a reușit să obțină premii la un concurs „Important este faptul că ai participat, căci acolo erau elevii cei mai buni dintre cei mai buni“, nu ai cum să nu-l respecți. Niciodată nu a considerat un rezultat slab ca pe un capăt de drum, ci mai degrabă ca pe o provocare, acordându-ți în continuare încredere.

Recent doamna profesoară a fost invitată la o emisiune radio, emisiune în care trebuia să vorbească despre profesie și despre cărțile pe care le-a scris. Ascultam cu sufletul la gură cu câtă ușurință răspundea la întrebări, citând fragmente din operele marilor scriitori sau chiar din Sfânta Scriptură. Cum să nu-ți dorești un astfel de model în viață?

Nu era un răspuns care să nu ne includă și pe noi, elevii de azi sau pe cei de ieri. Se spune că „Omul sfîntește locul“. Acest lucru l-a făcut și doamna profesoară uimindu-i pe radioascultători.

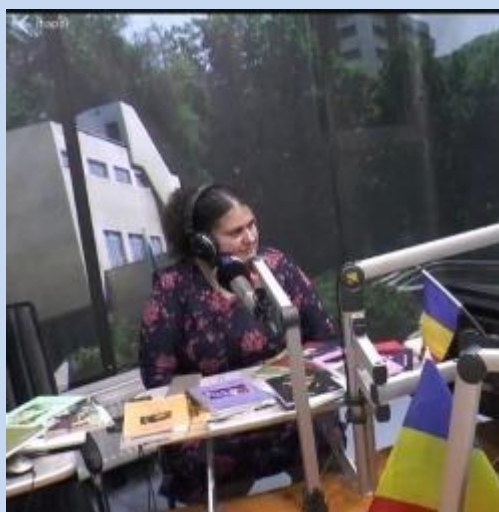
Cei ce au intervenit telefonic au avut doar cuvinte de laudă, numind-o dascăl în adevăratul sens al cuvântului, nu doar profesor, pentru că vorbea atât de frumos și cu multă bucurie despre elevii săi. Aș putea să scriu ore în șir despre modelul meu în viață, căci aș avea multe, multe de povestit, căci doamna profesoară are o inimă mare, dăruind fără să aștepte nimic în schimb.

Mi-aș dori să-i calc pe urme acestui dascăl minunat. E greu ... E foarte greu, când cel din fața ta este înzestrat cu o bunătate sau o modestie aparte și de parcă nu ar fi de ajuns este dotat cu o super inteligență pe care a acumulat-o de-a lungul timpului.

Evenimente

ANA-CRISTINA POPESCU

**Întâlnirea jurnaliștilor din Banatul Montan
pentru a sărbători 100 de ani de presă profesionistă în România**

Miercuri, 9 octombrie, la Reșița, membrii Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, Filiala Caraș-Severin, care începând cu anul 2018 poartă denumirea unui mare jurnalist, Ștefan Naciu, s-au întâlnit cu președintele Uniunii, Doru Dinu Glăvan.

Tema întâlnirii a fost „Ziaristul – Promotor al Marii Uniri. Sărbătorirea a 100 de ani de jurnalism profesionist în România!“, fapt pentru care fiecare jurnalist prezent a primit câte un ecuson. Totodată, jurnaliștii prezenți, au primit și o mapă cu publicații conform căroră se poate observa ce rol important a avut presa de-a lungul timpului. Noul număr al revistei UZP ce se regăsea în mapa fiecărui membru al filialei prezent la întâlnire a îmbrățișat sloganul „Împreună scriem istoria clipei!“, 1919 – 2019 și a adus în

paginile ei informații despre istoricul Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, amintind atât membrii fondatori, cât și personalitățile marcante ale presei românești. Nu a lipsit din paginile revistei nici „Imnul Jurnalistului“, versuri de Miron Manega ce arată că presa este cea care a scris istoria de-a lungul vremurilor „Tu ești mărturia / Clipei – veșnicia, / Istoria / Te trage după ea, / Ia-ți zălog doar conștiința ta, / Jurnalistule“

Președintele Uniunii, Doru Dinu Glăvan, a prezentat jurnaliștilor din Banatul Montan principalele obiective ale asociației profesioniste de creație publicistică, jurnalistică a ziariștilor din România în anul Centenarului 1919-2019, îndemnându-i printre altele să acceseze proiecte cu finanțare europeană ca ajutor în desfășurarea activității publicistice.

Jurnalistul, scriitorul, criticul literar și editorul Gheorghe Jurma, născut în Banat, în localitatea Bobda, comuna Cenei, județul Timiș, redactor-șef al ziarului „Timpul” între 1990 și 1993, director al Editurii „Timpul”, redenumită Tim, din 2004 a vorbit celor prezenți despre jurnalism, jurnaliști și profesioniști afirmând că „în momentul de față există o ofensivă a jurnaliștilor din Caraș Severin“ prezentând și recomandând un volum de reportaje despre localitatea Anina a scriitorului și jurnalistului Nicolae Sârbu „La o vânătoare de dinozuri“, apărută la Editura Tim, dar și un volum de beletristică, un roman, al scriitorului și jurnalistului Victor Nafiru, „ce atacă unele probleme ale trecutului și prezentului“ ziariștilor, menționând totodată și pe unii jurnaliști care au publicat cărți, pășind de la presa scrisă spre creație literară, spre carte, cu profesionalism, Adrian Crânganu, Daniel Botgros, Titus Crisciu, Jenică Munteanu, Nicolae Irimia, Nicolae Pătruț etc.

Despre un manuscris al Dorinei Sgaverdia, dar și despre unele volume publicate ale jurnalistei și scriitoarei „Jocuri în imperiu de cenușă“ ce însumează comentariile politice, dar și culturale de la Radio România Reșița, câteva interviuri, „Sub povara vorbelor“ a vorbit același mare jurnalist și scriitor Gheorghe Jurma. Președintele Uniunii, Doru Dinu Glăvan i-a înmănat Dorinei Sgaverdia

În bătaia peniței

„Distincția Credință și Loialitate“ pentru abnegația, dăruirea, talentul și priceperea puse în slujba jurnalismului, în întreaga carieră.

Întâlnirea ce a avut ca scop principal discuții pe tema jurnalismului, importanța presei în folosul comunității, pasul de la presa scrisă la creație literară, la carte, după cum marii scriitori au fost înainte de toate și jurnaliști așa cum a mai spus președintele Uniunii, Doru Dinu Glăvan „Cititorii, publicul în general, trebuie să înțeleagă că suntem o breaslă foarte importantă, alcătuită din oameni valoroși, din tot timpul, pentru că dacă ne uităm la marii scriitori români, cu toții au fost mai întâi jurnaliști, iar din rândul lor au fost și prim-miniștri, și miniștri și ambasadori, iar acest lucru ne dă încredere în viitor“ s-a finalizat cu o poză de grup și schimburi de impresii între ziariștii prezenți.

